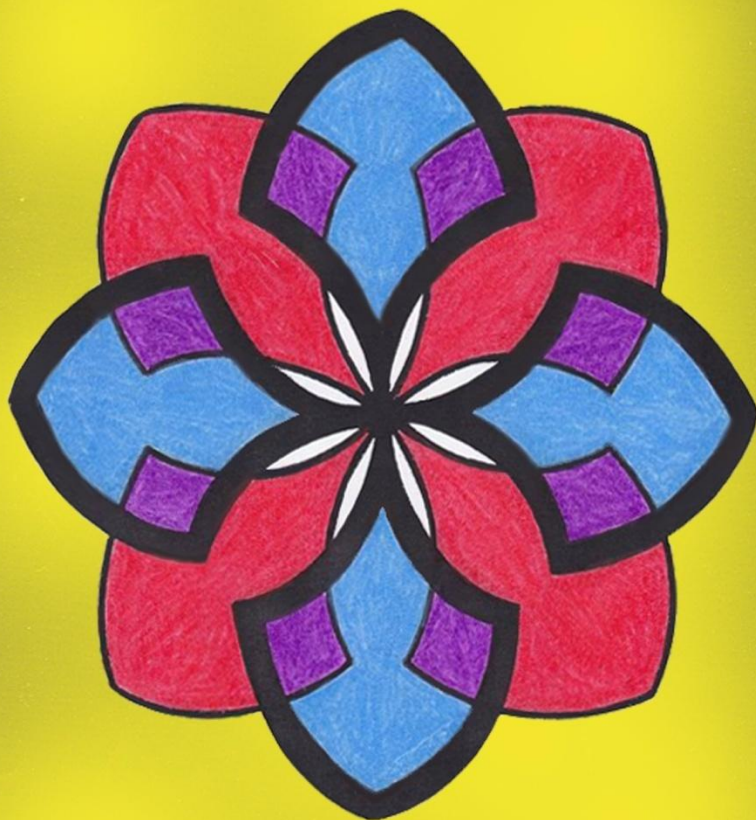

„DUCHOVNÍ PODSTATOU V SRDCI
UZDRAVUJEME SEBE I CELÝ SVĚT !“

Pavel Khom, Jiří Khom

OBJEV UNIVERZÁLNÍ JEDNOTY

Mandala osmi klenotů, která představuje božské srdce Kristovo.

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

© Pavel a Jiří Khom-objevuniverzalnijednoty.com

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-33-0

Objev univerzální jednoty

„Duchovní podstatou v srdci uzdravujeme sebe a celý svět!“

Oheň a voda, kať dá část zobrazuje i celek.

Kniha obsahuje léčivé geometrické obrazce – MANDALY a „svatý grál“ jako Mandalu světa. Vysvětluje podstatu světla a jeho rychlosti. Odpovídá na otázku původu člověka a či vota na Zemi. Odkud pocházíme a kam směřujeme? Je vesmír a náš svět hmotné povahy anebo je mentální – stvořený Bohem a duchovními bytostmi? „Svatý grál“ z pohledu mystiky a hermetické filozofie, jako duchovní světelná podstata vesmíru a člověka, musí být totožná i s vědeckým pohledem na fyzikální podstatu světla.

„V okamžiku, kdy pojem nekonečnosti jest přibrán do počtu, kdy se očekává od přímky, že se při nekonečném prodloužení vrací sama do sebe, nebo kdy se o prostoru zdůrazňuje, že je zakřivený, zahnutý nebo zkomolený – v tom okamžiku by se mohlo říci, že ve světě abstraktní vědy počíná vystupovati problém čtvrté dimenze.“

Eugen Georg

Obrázky včetně fotografií zhotovil Pavel Khom, ostatní materiál archiv autorů. Korektura Ota Levinský. Grafická úprava Pavel Khom, Jan Khom, Petr Khom. Upravená a rozšířená verze 2016.

Holistická fyzika a hermetická filozofie ukazují na prahu filadelfské epochy, že je světlo mnohem více než jen elektromagnetické vlnění. Analytická psychologie vykresluje základ lidské duše, obraz našeho nitra jako mandalu, zrcadlo Boha, Univerza.

Čtvrtý rozměr je spojení náboženství a vědy.

Jeťišův původ je ve světle: „Já jsem světlo světa“. A proto se světlo zjeví v novém věku Vodnáře jako ryby Krista.

Obsah

1. Obsah	
2. Mají změněné stavy vědomí vliv na urychlení procesu vývoje lidského poznání	1
3. Atlantida, bájná země krále Atlanta	11
4. Konec Atlantidy si vytádal i zánik jejího tajemství	16
5. Úspěch Atlantidy byl založen na komunikaci tehdejšího člověka s astrálním světem	24
6. Samotný ti vot v Atlantidě	38
7. Zánik Atlantidy	47
8. Poatlanské epochy	62
9. Šestá epocha filadelfská	67
10. Duchovní podstata a husité	83
11. Komenský a Jednota bratrská	94
12. Kult slunečních božstev	103
13. Stručná historie moderního fyzikálního obrazu podstaty světla	127
14. Poslední objev Einsteina	141
15. Einstein a filozofie Giordana Bruna	155
16. Mandala jako archetyp bytostného Já	164
17. Jak používat mandalu.	169
18. Barvy světla a jejich účinek na lidský organizmus	172
19. Čakry a jejich význam	178
20. Hledání svatého grálu	185
21. Univerzalistické snahy	195
22. Mlčící ryby	207
23. Obrazy a jejich význam	213
24. Ezoterická pohádka	294
25. Poselství světla	300
26. Poznámka na závěr	307
27. Stručný přehled celostního chápání světa z pohledu jednotlivých náboženských a filozofických směrů	310
28. Použitá a doporučená literatura	317
29. Výklad některých pojmů	323

Mají změněné stavy vědomí vliv na urychlení procesu vývoje lidského poznání

„Boží poznání je poznání sebe samého.“

J. A. Komenský

Proč vznikla tato kniha? Proč se člověk obrací sám do sebe, aby objevil podstatu své existence? Proč lidstvo vzhlíží do dalekého vesmíru ke kvasarům, aby obdivovalo nádheru ústrojenství Univerza? Vytvořila ho snad vyšší moc, kterou nemůžeme zatím chápat?

Píše se rok 1979 a já jsem šťastný člověk. Nedávno jsem utekl z vojenské školy. Byl jsem decimován poituující disciplínou, filozofií marxismu-leninismu a sovětskou mocí, která měla údajně „zachránit“ celý svět. Vrátil jsem se ke sportu – cyklistice, který jsem musel opustit. Dal jsem si takové předsevzetí, že budu hledat lepší pravdy.

Jednoho dne jsem vyjel na svoji každodenní projížďku na kole. Kroužil jsem na oválu po dráze kolem sportovního stadionu. Ani mě nenapadalo, že se za chvíli setkám s něčím, co změni můj náhled na svět. Když jsem sjížděl z tribuny asi padesátikilometrovou rychlostí, tak se přede mnou objevila osmiletá holčička, která v leknutí neustále měnila směr svého pohybu. Nemohl jsem se jí vyhnout a tak jsem ji míjel proti směru jejího pohybu, abych ji neporazil. Ona se však zastavila a já jsem začal prudce brzdit a najel jsem jí na nohu. Vypadalo to, jako když dítě vběhne do silnice před auto, které nevidělo. A když ho spatří, tak se lekne a hrůzou zastaví, místo aby uteklo. Obrovskou silou jsem byl katapultován několik metrů do vzduchu. Otočil jsem se i s kolem a narazil jsem do sloupu.

A tady se začíná moje zkušenost se změněným stavem vědomí. Přistupuje ke mně lékař a sklání se nade mnou se slovy: „Poznáváš..., poznáváš mě!“ Má bílé vlasy, bílý plášť a před očima černé brýle se silnými obroučkami. Odpovídám, „poznávám tě..., nemohu dýchat.“ Najednou mě opouští vědomí a já nemohu rozlišit otázku ani odpověď. Nyní mě obraz vtahuje dovnitř. Zářivě bílý obličej s bílými vlasy a černými brýlemi se mění v oslňující zář, ve které je uprostřed černá smyčka, vytvořená obroučkami z brýlí. Slyším: „Poznáváš mě..., poznávám tě, poznáváš mě, poznávám tě...“ Připomíná mi to bělovlasého pohádkového dědečka, který se mění v nekonečno ztvárňující Boha, jenž se zjevil toutéž prosícím.

Překvapivě zjišťuji, že moje vědomí nekončí. Změnilo se na rozšířené vědomí, které začíná pronikat do nekonečných prostorů, dimenzí a časů. Mám pocit jako bych v okamžik u protivně celý ty vot znovu, ale v obráceném pořadí. Chci sám prozkoumat a shrnout vše, co jsem na Zemi prožil. Obraz se otáčí a já pozoruji sám sebe jako ve filmu. A jako ona černá časoprostorová smyčka začínám obrovskou rychlostí opouštět místnost. Vidím domy, mraky a celou planetu, jak se vzdalují. Míjím Slunce a celá naše Galaxie se mění v pingpongový míček, který mizí v dáli. Prolétávám skrz mnoho objektů, jakoby hmota vůbec neexistovala. Jsou to snad slunce anebo galaxie. Asi

mohu sledovat vesmír z nějakého jiného prostoru. Cítím a vidím před sebou obrovskou zář, „světlo tisíců sluncí“, které mě pohlcuje. „Proboha, jsem v nějakém centru vesmíru?“ „Co to je?“ Hledám svoje fyzické tělo, různě se otáčím v prostoru, všechno je však stejné. Nekonečná zář, připomínající výbuch atomové pumy. Ptám se znovu, „co to je?“ „Ty jsi to, světlo všech světél!“

Najednou se směji a protiřím nekonečnou blaženost. Jako bych vybuchl a rozletěl se všemi směry do kosmu, kde není čas. Uvědomuji si, že moje vědomí je přítomno ve všech bytostech, v celém stvoření na všech úrovních. Protiřím Velký třesk, vznik Univerza. Vidím a slyším nádherné barvy a hudbu, prvotní vibraci, která vytváří matici – Mandalu světa, počátek existence. Tóny a barvy vše ozvučují a ztvárňují. Nedají se s řádnými hudebními nástroji a obrazy světoznámých malířů porovnat. Vzpomínám na náš malicherný svět, který se mi jeví jako velkolepé zrcadlo, ve kterém se chce Bůh spatřit v každé nejmenší části svého projevu. Mám pocit, že jsem konečně našel odpověď na všechny otázky, které mi nyní připadají zbytečné a hloupé. Připadám si osamělý a chtěl bych se s někým o svůj zážitek a neuvěřitelné poznání podělit. „Vytvořil snad Bůh celý vesmír jenom proto, aby se sám mohl poznat..., aby se mohl zhlížet ve všem, co ho obývá jako vycházející Slunce nad vodní hladinou?“

Obraz se bleskově mění a vjem se otáčí. Putuji obrovskou, mnohonásobnou rychlostí světla zpět k planetě Zemi. Vidím kouzelný jarní, temně rudý západ Slunce nad horizontem. Lehce pronikám zdmi a ocitám se v místnosti, kde pozoruji sám sebe. Prohlížím si své tělo pro mě neuvěřitelným způsobem. Moje vědomí prostupuje těsně nademou pokrývkou, kterou jsem přikryt. Jasně pozoruji, cítím a slyším drobné jiskření, jak se pohybuji kolem jednotlivých, v sobě spletených umělých vláken. Také objevuji velké množství přístrojů, bez kterých bych nemohl ani dýchat. Ve vědomí si říkám, „to se mi nelíbí, chci domů!“ Nastává ticho a tma, která snad nikdy neskončí. Nečekaně mě něco vtahuje v oblasti temene dovnitř svého těla a mám nádherný pocit lehkosti a volnosti. To se prudce mění v nesnesitelnou bolest..., zasypala mě tuna kamení. Později se dozvím, že jsem po operaci plic, mám mnohočetná poranění. Prodělal jsem několik minut klinickou smrt a byl jsem mnoho hodin v bezvědomí.

Je takovýto zážitek něčím neobyčejným? V dnešní době moderní medicína objevila, že obnovou fyziologických funkcí při resuscitaci můžete dojít k odvrácení tzv. biologické smrti. Tomuto období, kdy dýchání a krevní oběh nefunguje a mozkové buňky dosud neodumřely z nedostatku kyslíku, se říká klinická smrt. Ta můžete podle okolností trvat i několik minut. Dnes klinickou smrtí prochází poměrně značná část lidí proti době, kdy nebyla moderní medicína. Stává se tak úmyslně při operacích např. na srdci, mozku anebo při úrazech i infarktech myokardu. Po zástavě srdce na několik vteřin i minut se podaří lékařům jeho funkce, krevní oběh, dýchání obnovit. Jedinci mají takto v klinické smrti různé vjemy, obrazy a zážitky. Dají se vysvětlit jen tím, že vědomí na krátkou dobu opustí tělo – hmotu. Vědomí je nezávislé na funkci mozku, ten je jen jeho zprostředkovatelem. Vědomí se můžete za určitých okolností

pohybovat volně v prostoru v našem reálném světě např. v meditaci. Ale také nezávisle na čase a prostoru překonává obrovské vzdálenosti do astrálního světa i jiných dimenzí. To se stává ve spánku, meditaci, klinické smrti, při použití drog, halucinogenů, kdy se od fyzického těla na nějakou dobu oddělí tělo astrální. Mezi astrálním tělem člověka a čakrou solárního plexu (manipúrou) existuje spojení. Elementem této čakry je oheň – Duch. Při speciálních technikách cvičení jsme schopni uvolnit astrální tělo mimo naše fyzické tělo a získávat informace o dějích probíhajících v určitém místě i čase, minulosti i budoucnosti, vztahující se k naší planetě Zemi. Touto schopností byl obdařen i slavný americký léčitel a vizionář Edgar Cayce.

Lidé, kteří zažili klinickou smrt, popisují, že prošli tunelem, vedoucím ke světlu anebo světelné bytosti. Setkávají se s létajícími bytostmi, duchovními průvodci – anděly. Mohou se ocitnout v jiných i obydlených světech, kde je jen jedna barva světelného spektra, např. červená, modrá. Všechny tyto zážitky vedou vždy k tomu, že popisují nádherné světelné úkazy spojené s teplem, láskou, pocitem míru, vznešenosti, blaha, euforie – splynutí s Bohem, Absolutnem. Ani se nechtějí vrátit zpět na zem do své reality.

Většina, pokud nejsou věřící, se obrací k Bohu, změní svůj život, zaměstnání, aby pomáhali lidem... Jejich otázky bývají: „Existuje Bůh?“ Proč ho moderní věda dosud neobjevila? Můžete ho vůbec svými metodami objevit (teorie poznání)? Jaký je vztah Boha a světa? Vždyť měli při setkání se světlem silnější zážitek. Jako by světlo bylo živé, obsahující city a veškeré formy existence vědomí... Zajímají se, jak vysvětluje současná fyzika podstatu světla. Elektromagnetické vlnění, hmotné vlnění, spojené s nepřetržitostí a nepřetržitostí, se jim zdá být jako vysvětlení nedostatečné!

Současná věda nemá holistický (celostní) pohled na svět. Popisuje a vysvětluje ho fragmentovaně, v jednotlivých částech, z kterých se pak vesmír – realita skládá. Teorie vzniku vesmíru, atomů, světla, teorie relativity, gravitace, elementárních částic, pole, tepelného pohybu v pevných látkách... Přitom jednotlivé části – fragmenty nemají vlastnosti celku, nejde je vzájemně směnit. Věda se tak podstatně odchýlila od filozofie a náboženství. Dosud nenalezla žádnou všeobecnou podstatu světa. Objevuje stále nové a nové formy hmoty. Neuznává, nenachází sjednocující element, ale hromadí informace! Vždyť podle dialektiky je podstata a forma ve vzájemné jednotě a jedna nemůže bez druhé být. Například světelný foton jako částice z holistického pohledu je zároveň celkem – vesmírem (Univerzem). Věda zatím nenalezla ve svých teoriích spojení části a celku – holistický pohled.

Vesmír je ve skutečnosti prostorový hologram, vytvořený Kosmickým vědomím, které ho promítá do lidského mozku. Mozek je holograf, který z části skládá obraz vesmíru z reality, z toho, co do něho Kosmické vědomí promítá a z druhé části – svého vlastního lidského vědomí. Člověk svým vědomím spoluvytváří realitu, vesmír!

Vědomí je prvotní a hmota druhotná (např. v hinduismu je brahman – absolutní vědomí)!

Lidské vědomí je zároveň spojené s Kosmickým vědomím a naopak. Čím dále se člověk dostane v duchovním vývoji, tím je více spojen s Kosmickým vědomím a ovlivňuje realitu. Nejvyšší stupeň duchovního vývoje je splynutí, ztotožnění se s Bohem (unio mystica).

Podle učení křesťanství je podstata vyjádřena v trojjedinosti Boží. Svět je uspořádán takto: Bůh Otec (původce vesmíru), Duch svatý (vesmírná tejská tvůrčí energie) a Syn (Slunce – světlo) jsou jedno, jedna osoba. Z toho logicky vyplývá, že světlo musí být nejen totožné se svým Otcem, vesmírem, ale musí být i vědomím. Je to základní vztah části a celku v této trojjedinosti Boží, která vyjadřuje i holistický názor na prvotní stavbu Univerza. Původní mystický a ezoterický význam trojjedinosti Boží pochází už z Atlantidy a je i obsažen v učení Ježíše Krista o světle jako duchovní Prapodstatě vesmíru a člověka. Ježíšův výrok: „Můj Otec a já jedno jsme“ (evangelium sv. Jana 10, 30) znamená, že se Ježíš Nazaretský ztotožnil se svojí duchovní podstatou v mystickém srdci, s vědomím „Já jsem“ a stal se Světlem, Kristem, sjednotil svoje vědomí s Bohem. Část se stala celkem, splynul subjekt a objekt, vyrovnalo se nevědomí s vědomím a duše se spojila v mystickém sňatku s Duchem. Ježíš chtěl potom svým příkladným životem a duchovní praxí všem lidem ukázat, jak tohoto cíle na své pozemské pouti mohou také dosáhnout. Ježíš Kristus celý svůj život usiloval, aby se láska, božské vědomí nekonečna zrodilo ve všech srdcích a tím se liší od všech ostatních zasvěcenců. Láska k Bohu a k veškerému stvoření se u něho stala láskou všeobjímající. S nejvyššími mystickými a hermetickými pravdami spojil svoje individuální lidství a rozšířil je na univerzální boholidství. Ježíš Nazaretský nám ukázal duchovní cestu, a proto Nás dělí už jen malý krok od okamžiku, kdy ho můžete všechny následovat!

Boží milosrdenství a **láska Krista** spočívá v tom, že přináší na svět poznání pravé Božské světelné duchovní podstaty vesmíru a člověka, která se po té odzrcadlí ve vědomí každé bytosti.

„Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem.“ „Dříve, nežli Abrahám byl, já jsem“.
(evangelium sv. Jana 8, 28, 8, 58)

Jméno Abrahám je odvozeno od indického slova Brahma a v hebrejštině znamená „otec mnohých tví“. Židovský Abram byl pojmenován Abrahámem po svém zasvěcení a

Bůh mu dal úkol, aby jeho život představoval mystické putování lidské duše k osvobození. Brahma je božství, které se již projevuje stvořením (v křesťanství je Bohem stvořitelem). Putování židovského zasvěcence Abrama (Abraháma) symbolizuje i cestu světla z východu na západ a vznik jednotlivých duchovních středisek zasvěcení indické, perské, egypsko-babylonsko-chaldejské, řecko-římské kultury. Slova „já jsem“, vyjadřují myšlenku Ježíše, že ještě před stvořením bylo čiré ryzí vědomí, bezbřehá prázdnota, Duch kosmu, s kterým je Kristus ztotožněn. Ježíš Kristus byl vtělené Boží slovo, Světlo. Měl tedy lidské tělo a lidské vědomí a ještě druhé božské vědomí „Já jsem“. Spasitel učil cestu ke Světlu. Zřekneme-li se svého lidského individuálního sobeckého a omezeného já, zrodí se v nás Kristus, Božské vědomí „Já jsem“, které je láskyplné, všeobjímající, nekonečné a kosmické. Je to společné univerzální Já všech lidí a tato Pravda nás osvobodí a způsobí, že se svět láskou sjednotí v jeden celek. A Jedno otj e ve všem!

- „Nebyl on to světlo, ale přišel, aby svědectví vydával o tom světle.“ ev. sv. Jana 1, 8
 „Dokud světlo máte, věřte v světlo, abyste synové světla byli.“ ev. sv. Jana 12, 36
 „Kdož činí pravdu, jde k světlu.“ ev. sv. Jana 3, 21
 „Chce-li někdo přijít za Mnou, ať se zřekne svého já a vezme svůj kříž a následuje Mne.“ ev. Marka 8, 34
 „A poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ ev. sv. Jana 8, 32
 „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Tědny nepřichází k Otci neť skrze mne.“ ev. sv. Jana 14, 6
 „Já v Otci a Otec ve mně jest. Otec ve mně přebýváje, onť činí skutky.“ ev. sv. Jana 14, 10
 „Jdu k Otci, nebo Otec větší jest neť li já.“ ev. sv. Jana 14, 28
 „Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli.“ ev. sv. Jana 17, 21

Vydejme se na společnou cestu za celkem – světlem, Kristem, Kosmickým vědomím, Bohem, Univerzem, s kterým se velká část z nás v klinické smrti, modlitbě, meditaci, duchovním vývoji setkala. Průvodcem nám bude princip sjednocování protikladů, tajemství Smaragdové desky – základního učení hermetismu. „Já jsem“ (vědomí Krista) alfa a omega, první a poslední, počátek a konec. Kristus v osobě Ježíše, jako projevený Bůh ve světě, je to hlavní a nejdůležitější, základ, na kterém je vše postaveno. Je to celá abeceda stvoření a tvoří svět jako celek. Vesmír není nic jiného neť projevené božství. Slovo Logos se stalo tělem, Světlem. Kristus má dvojí aspekt. Osobní je historickou postavou Ježíše Krista a neosobní (nadosobní) je duchovní podstatou vši existence a samozřejmě základem přírody a fyziky jako vědního oboru!

Ústředním tématem této knihy nám bude to, co nám uniká, s čím se v běžném životě při smyslovém vnímání světa jevů a hmoty, normální úrovni vědomí nesetkáme, nekonečno, jednota všeho bytí. Matematika nám nekonečno nedostatečně vykresluje jako vzdálené a netěsné. Prý se v nekonečnu dvě rovnoběžné přímky setkají a protnou. Tato dosud jednoduchá a omezená představa musí být změněna. Nekonečno musí být úplně všechno. V opravdovém a živém nekonečnu nacházejí všechny protiklady jednotu a odzrcadlujících se křivek, rovnoběžek je tu bezpočet. Když přímka, bod, křivka zamíří k nekonečnu, dostává se ke své pravé a nepomíjivé podstatě. Nejkratší přímka a nejmenší kruh je bod. Největší kruh je přímka a největší koule je plocha. Proto v maximu a minimu, největším a nejmenším, vzdáleném a blízkém dochází ke splývání protikladů, které vytvářejí božský celek nekonečné síly, moudrosti a lásky. Lidská představivost a logické myšlení před nekonečnem selhávají a přistupovat proto k němu můžete jen s úctou a pokorou. Pátá dimenze je jediná sféra, království Ducha, kam se ještě vědě nepodařilo proniknout. Hmotný svět má tři prostorové rozměry, jednu časovou a pátá je duchovní dimenze. Věda se děsí nekonečna, protože zde cítí své nepřekročitelné hranice. Přesto je nekonečno základem veškerého bytí, světla, řešením záhady času a prostoru, jiných vesmírů, síly a krásy, pohybu kosmických lodí, věčného koloběhu života a smrti. Nekonečno vědě stále uniká! Nelze ho změřit, zavážit, vypočítat, myšlením logicky odvodit. V nekonečnu ztrácí počet a měření význam. Lze se jím ale po očištění duše stát, protože základem vši existence je nekonečno, které je i podstatou člověka. Na poznání nekonečna musí nastoupit mystika, jóga, náboženství, které se snaží svými postupy rozšířit naše běžné, omezené vědomí, navodit spojení s Bohem, Absolutnem.

Člověk je bytost konečná a svou smrtelnost a pomíjivost se snaží překonat touhou po nekonečnu, věčnosti, transcendentnu, Bohu. Tuto snahu můžete uspokojit jediné poznání našeho pravého Já, skutečné podstaty světla a Univerza. Vědomí, uvědomující si samo sebe, je čiré Kosmické vědomí. Realita nekonečna nám zatím mizí. Svět je mnohem složitější a propletenější, živější než naše mrtvé teorie. Není to, co bychom si přáli mít a uchopit. V minulých kulturách byly nezvyklé stavy vědomí vysoce ceněny, protože zprostředkovávaly spojení s jinak nedostupnými mytologickými a božskými silami. Dnes je konvenční věda považuje za patologický jev, nemoc. Stavy prohloubeného vědomí nám umožňují poznat rozličné a nám skryté úrovně vědomí. Od rozšířeného smyslového vnímání, přes osobní nevědomí, kde jsou zasunuta různá psychická traumata a protiklady biologického porodu, postupujeme ke kolektivnímu nevědomí lidstva s tématy transpersonálními, mytologickými a archetypálními. Například pocity nadlidského utrpení, vrcholící smrtí ega a znovuzrození. Nejvyšším zážitkem je potom stav nadčasové kosmické jednoty, kdy nazíráme veškerou existenci v nerozlišené Jednotě, pravdu v celku. Změněné stavy vědomí tak urychlují a umožňují jinými způsoby nedosažitelné poznání. Zákonitosti, tajemství našeho nitra jsou zároveň řádem (Logem) celého kosmu. Nejjasnější světlo

se může zrodit v nejhlubší temnotě, hlubině našeho nitra. My jsme ve vesmíru a on je v nás. Poznání sebe sama je zároveň pravdou Univerza.

Obraz nekonečna nelze vyjádřit jednostranně, ale musí být vytvořen integrujícím, holistickým, všeobsahujícím pohledem:

přírodovědce – řád přírody

matematika – výslednice všech matematických funkcí

geometra – konstrukce všech geometrických tvarů

aritmetika – vyjádření všech základních čísel

fyzika – spojení všech sil

kosmologa – všechny vesmíry

dialektika – všechny protiklady

metafyzika – Jedno

umělce – všechny krásy světa

mystika – mystická svatba

alchymisty – kámen mudrců

mága – magický obraz astrálního světa

věřícího – sjednocující Bůh

materialisty – podstata hmoty

hermetika – vyjádření hermetických zákonů

filozofa – všechny filozofické kategorie, moudrost světa

logika – veškeré zákony myšlení

lékaře – duchovní podstata člověka a z ní pocházející rovnováha a harmonie všech protikladných sil a energií v organismu

psychologa – obraz lidské duše

obyčejného člověka – naděje ve smíření všech zápasících sil

a všichni musí pracovat s principem splývání protikladů.

Od počátku šedesátých let našeho století se začínají ve fyzice elementárních částic a v oblasti výzkumu funkce lidského mozku objevovat holistické teorie mikrosvěta a lidského vědomí. Známé jsou například práce teoretického fyzika Davida Bohma a neurochirurga Karla Pribrama. Nové pojetí reality jako jednotného holouniverza vychází z teoretických poznatků a praktického využití hologramu. Každá i ta nejmenší část v sobě obsahuje úplnou informaci o celku. Každá část zobrazuje celek a celek je také obsažen v každé části. Vnitřní, zavнутý, implicitní řád jako celek se nachází mimo náš reálný čas a prostor a neustále promítá obraz zevního, rozvinutého, explicitního světa. Z holografického obrazu světa také vyplývá jednota mikrokosmu a makrokosmu. Přičemž za mikrosvět může me považovat jak svět elementárních částic,

tak i lidský mozek. Oba tyto mikrokosmy vytvářejí holografický obraz světa – makrokosmu. Všechno sjednocuje univerzální Kosmické vědomí. Západní věda se tím začala stále více sblížit s východními mystickými a náboženskými filozofiemi. Dochází ke sblížení východu a západu.

Nové celostní paradigma je považováno za naději na změnu myšlení člověka a objevení nových základních a tvůrčích hodnot. Je to podmínka pro přežití civilizace a planety. Jednotlivci chybí pocit sounáležitosti s celkem bytí, z kterého vzešel a také odpovědnost za tento celek, přírodu a společnost. Také na západě máme holistické a univerzalistické tradice. Například učení renesančního myslitele, přírodovědce, matematika, kardinála, politika a filozofa Mikuláše Kusánského (1401 – 1464). Ten měl významný vliv na Giordana Bruna a Jana Amose Komenského, pokračovatele husitské reformační tradice. Univerzum bylo pro něho totéž co nekonečno, které je harmonií všech protikladů. Proslulá je jeho teze o překonání protikladů v nekonečnu, coincidentia oppositorum. V Bohu, maximu a minimu dochází ke splývání protikladů. Nekonečné nás nutí překonat veškerou protikladnost. Jeho pojetí Boha jako zavinitého nekonečna a světa jako rozvinutého téhož celku, předběhlo moderní holistickou fyziku o plných 500 let a teprve v dnešní době může být náležitě oceněno. Například jeho Učenou nevědomost si velice váží buddhismus.

K poznání Boha, nekonečného Světa, je zapotřebí transpersonálního vědomí. Všechny naše způsoby vědění o věcech pomocí smyslů, rozumu a logiky jsou nepřesné a neúplné. K Absolutnu, Bohu se nemůžeme takto přiblížit. Klíčem k naprostému vědění musí být nevědění, zbavení se všech lidských omezených představ, které nás svazují. Poznání pravdy může být docíleno pomocí intuice a změněných stavů vědomí, při kterých dochází ke sjednocení s nekonečnem. Tuto prožitou vnitřní zkušenost můžeme vyjádřit pomocí univerzálně platných symbolů geometrie a aritmetiky.

Celostní pohled se objevoval ve všech předchozích kulturních epochách a civilizacích. Je to filozofie, která může svět opravdu v celek sjednotit, vytvořením jednoty v mnohosti a rozmanitosti. Dnes hledání duchovní podstaty bytí – „svatého grálu“, který dává životu společnosti vyšší smysl a určení, převzala věda. Ta hledá univerzální sílu fyziky. Jistě je to správná tendence vývoje. Ale na druhé straně si musíme přiznat, že se vědcům stále nedaří oprostit se od mechanického obrazu světa, který je v nich hluboce zakořeněn. Základní fyzikální realitou pro vědu zůstává stále vlnění. Elektromagnetické vlnění je vylepšeno a zdokonaleno kvantovou mechanikou na jednotu nepřetržitosti a nepřetržitosti – dualismus vlna částice. Světelné vlnění přenáší kvanta energie. Takovýto postup nestačí. Jenom se kosmeticky vylepšilo a nastavilo staré pojetí – princip korespondence. Fyziku bez vlnění si vědci ani nedovedou vůbec představit. Když chceme uplatňovat celek, tak musí být důsledně přítomen právě v základu. Radikální změna myšlení postihuje vřité představy současné vědy o podstatě bytí, kterou ani neuznává! Celek, Univerzum nemůže být

chápan pouze jako jednota přetržito sti a nepřetržito sti. To je zdokonalené, ale stále jenom mechanické vlnění. Duchovní podstata světa je jednotou a harmonií všech protikladů, neduální jednota, jedno bez druhého. Věda přes svou snahu se k této utajené a dosud nám skryté podstatě Univerza stále ještě nepřiblížila. Absolutno, veškerenstvo, všebytí, dynamický holopohyb – pohyb v celku bytí, v multiuniverzu – mnohodoménzionalním vesmíru, nemůže být charakterizován určitým číselným vyjádřením, dávkou energie a frekvencí vlnění. Ale je to fyzikální soustava, obdařená nekonečnou silou, mystická jednota maxima a minima, nekonečně velkého a malého, Jínu a Jangu, kde dochází ke splynutí všech protikladů v jediný celek. Vlna, kvantum určitě nepředstavuje celek, ale je to naivní lidská představa. I rychlost světla může být projevem vyšších, nám dosud nepoznaných zákonitostí celku. To, co fyzika nejvíce potřebuje, je změna základu, odklon od materialismu, vlnění a kvanta. Nové myšlení potom umožní vytvoření opravdové celostní holistické fyziky.

Sám Einstein se ke konci svého života snažil objevit univerzální kosmickou sílu sjednocením všech polí (unitární teorie pole). Pronikl do oblasti, kde vše je jedním, a překonal tak elektromagnetismus a vlnění. Jím objevená soustava byla jednotou všech protikladů. Někteří teoretičtí fyzikové považují svoje matematické snahy (jedna teorie rychle střídá druhou) za vrchol lidského rodu k dosažení Pravdy, tajemství vesmíru. Teorie všeho si klade za cíl vysvětlit veškerou fyzikální skutečnost jedinou teorií. Z tohoto postoje vyzařuje namyšlenost, pýcha a neúcta k Bohu, prvopočátku. K pravdě je třeba přistupovat s nejvyšší úctou, pokorou a skromností. Pokus o dosažení znalostí všeho se může proměnit v tvrdou realitu, že neznáme zatím o světě téměř nic. Ale právě toto nalezené nic, nevědění paradoxně může obsáhnout v sobě všechno. Dosavadní znalosti jsou pouze naše zkreslené a nedokonalé představy! Čím více se snažíme k pravdě přiblížit, o to více nám uniká. Nejvzdálenější je však také zároveň nejbližší. A tak Pravda spočívá nejlépe ukrytá v hlubinách našeho nitra. Celostní chápání světa má tisíciletou, mystickou a náboženskou tradici. Moderní věda se vlastně vrací ke svým kořenům, z kterých vzešla. Sama věda dnes uznává, že racionální, analytické, lineární myšlení k uchopení pravdy nestačí. Jedinou cestou k záchraně nemocného, rozpolceného světa je spojení vědy a náboženství, fyziky a filozofie, rozumu a citu v opravdový univerzální celek. Vnitřní mystická zkušenost náboženství se musí změnit ve vědecký fyzikální experiment a naopak, vědecký objev se promění v prožitek našeho nitra.

Jakákoliv proměna člověka a změna světa musí začínat uvnitř duchovní obrodou a působit vnitřně. Zevních krvavých revolucí si lidstvo zažilo mnoho a je jimi přesyceno. K ničemu nevedly a ironicky se obrátily vtdy ve svůj opak. „Revoluce pojídá své děti.“ Revoluční nadšení posléze vyprchá a vznešené ideály přejdou ve snahu získat si alespoň výhody, které měla bývalá vládnoucí třída. Proti čemu revolucionáři bojovali, to se z nich časem většinou stává! Například Velká francouzská revoluce svrhla krále a objevil se císař Napoleon. Ruská revoluce

odstranila docela přívětivého a starostlivého cara Mikuláše II. a prozatímní demokratickou vládu a nastolila po smrti Lenina nelítostného ocelového diktátora Stalina. Fidél Castro je v čele ozbrojeného vystoupení proti diktátorskému režimu Batisty a po vítězství kubánské revoluce se z něho stává opět diktátor. Proto je třeba vnitřní duchovní obrody, návrat ke svému středu, počátku, zdroji bytí, obrácení se do sebe. Pouze tam můžeme nalézt vnitřní jednotu, ztotožnění se se zákony Boha, pocit sounáležitosti s veškerým bytím. Zevní spory vznikají zbytečně z nedostatečného vzájemného pochopení.

Nyní přistoupíme ke stručnému přehledu historie náboženství Slunce a Světla, ve kterém má celostní pohled na svět své počátky.

Eugene Delacroix - Svoboda vede lid na barikády z roku 1830.

Dobitím Bastily začala Velká francouzská revoluce. Symbolicky se však z vězení osvobodil i nový ekonomický politický, společenský systém a vědecký názor. Hlavním heslem této revoluce bylo volnost, rovnost, bratrství. Opravdové bratrství se zrodí z duchovního obrození. Materialismus se změní v nový celostní a mystický světový názor. Všichni jsme součástí jednoho velikého celku. Nejednotné pojetí Boha z pohledu různých náboženství sjednotí božská Jednota, Světlo. Každá část zrcadlí celý vesmír a všechno je ve všem. Jediné se proto musí řídit morálním imperativem: „Cokoliv druhému učiníš, učiníš sobě“!

Atlantida, bájná země krále Atlanta

„Hrdinským činem dnešní doby je pátrání po ztracené Atlantidě harmonické duše a vynesení nově nalezené harmonie na světlo světa.“ **Joseph Campbell**

Existovala legendární civilizace, ztracená někde v moři času, která zmizela při obrovské apokalypse i s obyvateli vyspělé kultury a náboženstvím na vysokém stupni duchovního vývoje? Byla pohlcena vodou a ohněm při zemětřesení, záplavě, výbuchu sopky, pukání zemské kůry, propadnutí pevniny anebo zničena při poklesu mořského dna?

O této strašlivé katastrofě vypravovali egyptští kněží athénskému zákonodárci Solónovi. Došlo prý k ní za Herkulovými sloupy (za Gibraltarem) někde v Atlantském oceánu. Zprávu o ní nám podává filozof Platon (427 – 347 př. Kr.) ve svých dialogích Timaios a Kritias. Atlantis byla hledaná mnohými badateli. Archeologie dosud nepotvrdila přesné místo její zkázy. Nebylo ani prokázáno, zda se jednalo o stát s určitým místem polohy (ostrov, pevnina), anebo jen o vyspělou kulturu, která zasahovala do více civilizací. Dnes se ukazuje, že její původ můžeme sledovat na ostrově Thera, zničeném sopečným výbuchem, nebo přímo u pohoří Atlas na severním pobřeží Afriky (dnešní Maroko, Tunis). Atlantis je však nejvíce hledaná jako velký ostrov ležící v Atlantském oceánu mezi Evropou a Amerikou. Dnešní Azorské ostrovy mohou být pozůstatkem pohoří bývalé Atlantidy. Velký ostrov, kterým Atlantida byla, se nacházel v místě nejlabilnějšího a nejmohutnějšího švu na Zemi, středooceánské příkopové propadliny. Mohl se proto vlivem náhlého zemětřesení potopit až o několik set metrů. Zemská kůra je zde velmi tenká a k jejímu rozlomení postačí již několik slabých otřesů.

Solon vypravuje, že k zániku veliké země došlo asi 9 000 let př. Kr.. Papyrus nedávno objevený v hrobce Ramsesse III. ale popisuje zánik Atlantidy asi v době 11 500 let př. Kr.. Atlantida nebyla jedinou zaniklou prastarou kulturou. Uvádí se i země Mu (Lemurie), která se rozvinula před vznikem Atlantidy na dnes již potopeném kontinentu v Tichém oceánu. Německý archeolog H. Schliemann, který hledal Tróju, považuje Atlantidu za původní kolébku všech civilizací a kultur. Dnes už nemůžeme rozhodnout, co je v Platonově díle básnická fantazie, alegorie a co pravda. Důležité je to, co nám tato civilizace zanechala. Prvním králem Atlantidy byl Atlas, syn boha Poseidona, vládce moře. Jméno Atlas by se dalo vysvětlit jako atlasový, sametový, jemný základ nesoucí světlo Slunce, které měl představovat. Celkem deset bratrů (5 párů dvojčat) vládlo Atlantidě. Filozofie, náboženství, věda, kultura a umění Atlantidy byly založeny na duchovní podstatě a 10 úrovních vědomí, které má člověk v sobě rozvíjet (10 čaker a ty se zapojují v 5 párech). Proto popis vládců Atlantidy v Platonově díle vlastně skrytě odhaluje duchovní podstatu a 10 úrovní vědomí vesmíru a člověka. Král Atlas spravoval Atlantidu, nejvýznamnější část říše, která

měla svá území téměř po celém světě. Hlavním městem byla Basileis (Atlantis, Poseidonia) nacházející se na ostrově kruhového půdorysu (mandaly). Měla centrum, obehnané několika kruhovými vodními příkopy. Kruhové pásy pevniny byly z každé strany zesíleny zdí a byly zde prokopány průplavy, aby skrz ně mohly proplovat i ty největší lodě až do samotného centra metropole. Mosty, větě, brány a obytné domy se stavěly z černého, bílého a červeného kamene, aby se využila přirozená pestrost materiálu. Již v době Atlantidy se používaly barvy alchymie v běžném životě. Všem připomínaly, že mají nejvíce pravovat na evoluci duše a vědomí. Hradba vnějšího valu byla obložena bronzem, střední pak cínem a vnitřní pás zářil třnícím orichalcem, vzácným kovem starověku. Střed tvořila výstavná metropole. Akropole, sochy, obelisky, lázně, fontány, zahrady, stadiony, pyramidy, přístavy a chrámy okouzlovaly příchozí. Nejrozsáhlejší byl Poseidonův háj, kde rostly vzácné dřeviny a nádherně barevné cizokrajné rostliny. Nacházel se zde i královský palác a ústřední chrám pokrytý stříbrem, zlatem, orichalcem a slonovinou. Byl celý obehnaný zlatou ohradou. Uprostřed stála stavba ve tvaru šesticípé hvězdy, sídlo Boha, kam nikdo nesměl vstoupit. Kolem svatyně ve tvaru hexagramu svítilo 12 zlatých kruhů, na kterých stálo 12 obřích draho a polodrahokamů. První základní kámen na obvodu byl jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint a dvanáctý uvnitř ametyst. Jsou známa řada vyobrazení královského paláce, kde se nacházelo i vysoké mohutné schodiště s trůnem krále, v té době duchovního vůdce a učitele. Hlavní město Atlantidy se svým králem Slunce představovalo i Mandalu světa, která se ukrývá v srdcích veškerenstva.

V řeckých bájích je Atlas zobrazován jako syn Titána Íapeta a Klymené, dcery Titána Ókeana. Mýtický příběh krále Atlanta v sobě ukrývá mystickou cestu za duchovním ohněm – Duchem, který tajně přináší světu. Jeho bratr byl Prométheus, který naopak získal Istití od bohů přírodní oheň, jenž učinil člověka vládcem nad Zemí a ostatními tvory. Atlas byl otcem Pléiad, Hyad a Hesperidek. Podle řeckých pověstí se při zániku Atlantidy zachránil a stal se hlavním spojencem boha Krona a Titánů v jejich válce proti olympským bohům.

Po založení Říma roku 753 př. Kr. Romulem a Remem přišli řečtí kolonisté do Itálie, aby zde vybudovali Poseidonií později zvanou **Paestum**. Název odvodili od hlavního města zaniklé ztracené Atlantidy, které se podle některých autorů mohla nazývat jménem boha Poseidona. Řekové šířili svou kulturu i mimo území svého státu. V tomto městě byly vybudovány tři ohromné chrámy v dórickém slohu. Fotografie **Héřina chrámu**, který byl postaven okolo roku 550 př. Kr.. Chrám je vřdy symbolem domu Božího a uvedení řáka na mystickou cestu prvních stupňů zasněcení.

V tomto příběhu je popsán i konflikt starých původních božstev s novými, které byly v Řecku spolu s jejich rozmanitými příběhy ve velké oblibě. Zeus, který porazil Krona, nakonec ušetřil i Atlanta a uložil mu krutý trest. Atlas musel na věčné časy nést na svých bedrech nebeskou klenbu. Některé báje a pověsti uvádějí, že musí nést celou zeměkouli. „Obr Atlas, jako určitý archetyp, je v mystice symbolem Krista, který vzal na svá bedra hříchy celého světa. Nesení zeměkoule na bedrech je v přeneseném smyslu obraz nesení kříže. Patří to k základním stavům mystické smrti.“ Řekové se zmiňují ve svých pověstech, že obr Atlas zkameněl a jeho pozůstatek je dnešní pohoří Atlas v severní Africe. Řecký hrdina Perseus se na svých cestách setkává s Atlantem a prosí ho o jeho pohostinství. Ale bohatý a mocný král ho odmítl. Perseus ho proto potrestal, ukázal mu hlavu bájně Medúzy a on zkameněl.

Atlantida byla kulturou duchovní a magickou, měla největší vliv na Egypt, který se stal později její kolonií. Prvky magické civilizace nacházíme také u Mayů a Indů. Rasa Atlantovců byla původně červená a kulturu mayskou a indickou zřejmě přímo vytvořila. Společné znaky, které se objevují u magických kultur, nacházíme i v Babylónii, Persii, Číně, Indii, Tibetu, Řecku a Římě, na území Keltů a Aztéků, Inků i Mayů. K jednotlivým znakům těchto kultur patří stavba megalitů, které jsou mohutnější, čím jdeme dále do historie. Technologii, kterou používali na stavby z gigantických bloků, nemůže dnešní věda vůbec pochopit. Odpověď na tyto záhady poskytuje zřejmý fakt, že se jednalo o vysoce duchovní civilizace, které objevily duchovní podstatu vesmíru a člověka. Chápali ho jako víceúrovňovou duchovní bytost, která je čakrami (energetickými centry) spojena s duchovními světy. Pohled na Sacsayhuamán u města Inků Cuzca (dnešní Peru), pevnost tvořenou mnohatunovými obrovskými balvany ze žuly, nám tuto monumentálnost dokládá. Stavba je podle pověstí dílem Dábla, protože ji nemohla vytvořit lidská ruka. Je postavena v nadmořské výšce 1 170 metru a hmotnost kamenů dosahuje až 100 tun. Stáří této pevnosti může být mnohem větší než samotná historie říše Inků. Působí na nás tak, že nás nenapadne nic jiného než, že je dílem obrů. Gigantické bloky jsou sestaveny bez použití spojovacího materiálu (např. cementu) a nelze mezi ně zasunout ani čepel nože. Dosud největší opracované kamenné bloky byly nalezeny v libanonském Baalbeku a mohou vážit až 800 tun. Dokonce zde byl objeven i monolit měřící 23 metrů, jehož hmotnost se dá jen stěží odhadnout.

Magické kultury ukládaly do mnohých staveb aritmetické, geometrické, astronomické, mystické a magické znalosti. Názorným příkladem nám poslouží sfinga (Sfínx bájně zvíře) je označována za Tetramorfos (z řec. tetra – čtyři, morfé – hmota). Křídla orla představují vzduch, rozum, Ducha, duši. Hlava člověka symbolizuje vodu, poznání, život a světlo, které přináší sluneční bůh Re. Drápy a tlapy lva zosobňují oheň, sílu, akci, pohyb. Zadek býka vyjadřuje zemi, práci, odolnost, tvar. Starověká moudrost vidí v záhadě sfingy i čtyři hlavní pravidla lidského chování. Vědět – inteligenci lidského mozku, chtít – energicky jako lev, odvážit se či povznést se –

silou křidel orla a mlčet – silou býka. Spojením těchto čtyř vlastností vzniká mohutná duchovní síla.

Vybudované pyramidy stupňovitého tvaru v egyptské Sakaře, a pyramidy téměř stejného tvaru a půdorysu v mexické Cholule naznačují stejný původ od atlantských mágů. Cholula byla svaté město boha Quetzalcoatl. „Někteří badatelé, kteří se snaží dokázat existenci Atlantidy, poukazují i na jazykové podobnosti především v jazyce starého Egypta a Mayů, kde je slovním základem pro název pyramidy „mum“. Pohled do celého světa je pak následující. Název pro pyramidu je v sumerštině „mummu“. Je téměř identický jako v Mexiku a u Mayů, kde zní „mumuz“. A neuvěřitelná analogie se vyskytuje i na vzdáleném ostrově Fidži ve východní Melanésii, „mumu“. A nakonec staroegyptsky se pyramida nazývala „mur“. Je možné, že pyramidy zobrazují, obzvláště ty stupňovité, i duchovní vývoj člověka. Sedm – symbol moudrosti, 7 hlavních čaker. Čakry jsou energetická a informační centra v těle. Můžete je v makrosvětě zobrazit i pomocí matric, jejíž tvar je shodný s komolou pyramidou, mimo poslední, která tvoří jehlan. Složením těchto matric vzniká vlastně celá pyramida, cesta člověka k Bohu, přes postupný duchovní rozvoj, vývoj jednotlivých čaker. Poslední stupeň je sjednocení duše s Bohem. Pyramida také může symbolizovat duši a obráceně hrotem vzhůru znázorňuje oheň, Ducha. Ten se při mystickém vývoji má sjednotit s duší. A každá duše se potom může stát také plamenem, který se pozvedne z hmotné úrovně a zamíří ke svému zdroji, k nebesům. „Vývoj duše na Zemi, na hmotné, viditelné úrovni přechází na věčné, nevnímátné duchovní bytí.“ Smyslem vývoje každé duše je nanebevzetí, sjednocení vědomí s Bohem.

Sedm velkých pyramid v Egyptě odzrcadluje nebe a rozložení hvězd v souhvězdí Orion a Hayd. To nám odhaluje dnešní počítačové simulace asi na dobu 10 500 let př. Kr., kdy mohlo dojít i k zániku Atlantidy. Podle staroegyptské víry duše všech lidí i faraona po smrti putuje ke hvězdám. A Cheopsova pyramida měla také být touto vstupní branou do nebes a vyšších duchovních světů. A právě záhadné komíny v Cheopsově pyramidě směřují na souhvězdí Orion, spojený v mytologii s Osiridem. A souhvězdí Sirius, který má vztah s Isidou. Postavení a konstelace Velké pyramidy souvisí i se souhvězdím Velké medvědice. Na naší Zemi se inkarnovaly nejvyspělejší duše duchovních mistrů z Plejád, Orionu, Siria a Velké medvědice, bytosti světla, které stvořily a osídlily naši původní planetu Earth. Duše plejádů se např. vtělily do předchůdců člověka a znamenaly obrovský inteligenční skok, kdy byla následně vytvořena původní duchovní civilizace Atlantidy. I Malý vůz se svojí hvězdou Polaris je orientovaný také na pyramidy. Na naší nejjasnější hvězdu noční oblohy Polárku, někdy nazývanou Severní hvězda, se zřejmě dostane každá duše člověka, která ukončí svůj duchovní vývoj v našem slunečním systému. Protože Atlantida zanikla vinou mnoha ještě duchovně nevyvinutých jedinců, budou se podle zákona karmy vtělovat jejich duše do dnešní civilizace. V současné době jim bude umožněno, aby odčinili